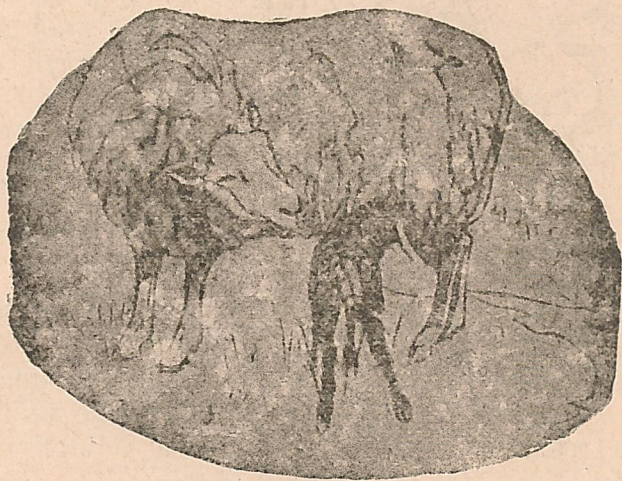

като че ли викаше нѣкого. Изведнажъ му стана драго. Стори му се, че го вика майка му.

То скочи бързо и се обади. Слѣдъ това съ всичка сила се затече къмъ примамливия гласъ. Съ мжка се промъкваше то изъ гжстата трѣва, която сплиташе краката му. Прѣдпазливо стѣпаше то край скалитѣ и дълбокитѣ долове.

То чуваше блѣнето на майка си и това усилваше неговата надежда. Все по-високо и по-високо се качваше то по планината, къмъ полянката, дѣто почиваше стадото и дѣто, край стръмнината, стоеше горката майка-овца... Краката му треперѣха, главата му се виеше... Най-послѣ, то я съгледа и радостно заблѣя. Да, това бѣше неговата мама!

Старата овца, която бѣше се отдѣлила отъ трупа на агънцето, сжщо чу блѣнето на черното агне и се обърна. Тя се обърна къмъ него и почна да го дѹши... Струваше ѣ се, че нейното агънце е оживѣло, но защо бѣше станало съвсѣмъ черно?

Тя се доближи до него, а то приклезна подъ нея и почна да бозае, като треперѣше отъ гладъ.

При първото му доближаване старата овца потрепера и обърна глава, за да подѹши още веднажъ черното си хранениче. Тя подстѣпваше отъ единъ на